

sius facere maturaret, quod ipsa illius opera uti in pensis lanarum gregi ancillarum suarum distribuendis vellet. Quas res postquam Narfes accepit, æger animi, ac contumeliæ impotens respondit, Romanis quidem accusantibus, se, si male meritus esset, pœnam non deprecari, Sophiæ vero conuicianti, eam illi se telam orsurum, quam neque ipsa, neque maritus eius, dum viuerent, retexere potuissent. imperio vero Iustini haudquaquam sibi obtemperandum ratus ira, atq; dolore ardens vrbe excessit, ac Neapolim se recepit. Florebant eo tempore in Pannonia rei militaris, atque armorum gloria Longobardi. Hanc gentem scribit Paulus Diaconus, genere Longobardus, Scandinaviâ quondam insulam ad oceanum Aquilonarem incoluisse, indeq; in continen-
tem Germaniam cum liberis, vxoribusq; profectam certas ibi sedes, ac domicilium posuisse. post multos inde annos iniisse Pannoniam, quæ ab Hunnis, qui Abares dicebantur, incolebatur, atque eorum auxilio vicinos Gepidas prælio deleuisse. quo factum est, ut præter ceteros virtutis fama, & rerum gestarum gloria antecellerent, tum cum Gotthi rerum in Italia potirentur. Præerat eis Alboinus Andoini filius, rex iam decimus numeratus. cuius claritate nominis Narfes motus cum bellum aduersus Gotthos validius compararet, ipsum è Pannonia cum magnis suorum copiis accersuerat, ac Gotthis forti, ac fideli eius opera exterminatis domum inde præmiis ingentibus, ac mirificis laudibus oneratum dimiserat. hoc vero tempore Iustinum, & Sophiam vlcisci, atque Italiæ spoliare possessione desiderans, postquam varia secum animo volutauit, nihil denique consilio suo ipsis Longobardis opportunius esse constituit. qui & Italiæ finitimi essent, & spe præmiorum ad quamcunque subeundam fortunam impelli haud magno momento possent. itaque expedito consilio litteras, nunciosque propere ad Alboinum regem misit, quibus eum cum popularibus suis ad inuadendam, & occupandam Italiam inuitauit, pretiosis nonnullis etiam frugibus, quæ in terra feruntur Italia, muneris loco ad illiciendos imperitæ multitudinis animos missis: quippe terram esse cum cæli temperie, ac situs amœnitate præstantem, tum vero rerum omnium, ut ipse nosset, copia, ad incolendum oprabilem. ea vero conditione, ac fortuna iam pridem esse, ut ipse certam gentis victoriam, ac non dubium provinciæ imperium, si virtute vri, atque occasione vellet, spe sibi posset haud difficile destinare. Gerebat eadem tempestate pontificatum Romanum Ioannes tertius, Aquileiensem Paulinus, Rauennatem Ioannes item tertius, Mediolanensem vero Honoratus, atque eorum pro se quisque commodis, ac saluti ecclesiarum suarum anxius incumberebat. Ob id pon-

B

tifex